

Mennesker, der har produceret mere, end Lovforslaget paabyder, faar det paagældende Tilskud, og de, der, jeg havde nær sagt, ikke har været sig deres Ansvar saa meget bevidst, at de har produceret den Mængde Brødkorn, som Lovforslaget fordrer, kommer til at betale en Erstatning. Jeg er imidlertid enig med det ærede 2det Medlem for 3die Kredts i, at der kan være adskillige Hensyn at tage. Man kan f. Eks. adskillige Steder, hvor der dyrkes en Del Sukkerroer, derigennem være forhindret i at dyrke det Kvantum Brødkorn, der nævnes i Lovforslaget, af den simple Grund, at i det Øjeblik, man dyrker Sukkerroer, foregaar Optagningen af dem saa sent, at det bliver umuligt at saa Vintersæd i de samme Arealer. Derfor har man mange Steder, hvor man dyrker Sukkerroer, i og for sig været villig til at besaa større Arealer med Brødkorn, men ikke været i Stand til at faa Roerne bort fra Jorden tidnok til, at man kunde saa Vintersæd. Imidlertid, alt i alt kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme.

Olfusen: Det ærede Medlem, der nu talte, glædede sig over, at jeg havde indrømmet, at Hartkornet ikke var noget godt Grundlag for hele denne Ordning. Jeg har imidlertid ikke indrømmet, at Jordværdien skulde være noget bedre Grundlag, det er den ikke. Det, der noget skal bøde paa Regelen om, at Hartkornet er Grundlag for Ordningen her, er den Bestemmelse, der er indført i Folketinget, at naar vedkommende godtgør, at $\frac{1}{9}$ af det Areal, der i det hele egner sig til at producere Brødkorn, er benyttet dertil, kan han slippe for videre Tiltale. En saadan Bestemmelse er selvfølgelig ogsaa nødvendig, særlig for de Ejendomme, der har adskilligt Skovareal eller megen Eng. Det er jo ikke sjældent, særlig ved Vestkysten af Jylland, at der er $\frac{3}{5}$ Eng og kun $\frac{2}{5}$ Ager, og denne Eng er endogsaa ganske godt beskattet fra gammel Tid gennem Hartkornet. Der er mange, der kun har 7—8 Tønder Land Eng paa en Tønde Hartkorn, og de vil være meget ilde daran, naar de skal til at betale Godtgørelse for den paa Grund af deres Engareal mindre leverede Del Rug. Saa der hjælper den Bestemmelse, der staar i § 3, 1ste Stykke.

la Cour: Ja, det er ganske sikkert, at Rugdyrkerne har faaet en meget daar-

lig Betaling for den Rug, de har maattet sælge i de senere Aar, og det skriver sig naturligvis fra, at den højtærede Minister har ment at skulle ansætte Maksimalprisen lavere herpaa end paa de andre Kornsorter. Han har tænkt paa, at Brødet er et meget vigtigt Næringsmiddel for den store Befolkning, og det vil jeg fuldstændig indrømme. Men naar der spørges om, hvilket Næringsmiddel der er dyrest i den økonomiske Husholdning, enten Brødet eller andre Næringsmidler, saa maa Svaret absolut lyde paa, at Brød er noget af det billigste og vilde have været det, selv om Maksimalprisen havde været betydelig højere. Den højtærede Minister begyndte med at fastsætte Maksimalprisen paa Rug ens for hele Landet, og det var der dog ingen Grund til, da Rugen er langt dyrere i det nordlige Jylland og paa Vestkysten end paa Sjælland. Jeg kan saaledes oplyse, at i Vendsyssel og Hanherrederne har Gennemsnittet af Kapitelstaksten for Rug i de sidste 20 Aar været 43 Øre dyrere, i Ringkøbing Amt har den været 91 Øre dyrere og i Ribe Amt 1,05 Kr. dyrere end paa Sjælland. Man kan ganske simpelt spørge, hvorfor er den højere paa de Egne, skønt der, baade hvad den positive Vægt pr. Tønde angaar, og hvad Kvaliteten angaar, er langt ringere Sæd der end paa Sjælland. Grunden er simpelt hen den, at man der har vanskligere ved at faa Kraftfoderet saa billigt som paa Sjælland og i Aarhusegnen, altsaa paa Østkysten af Jylland. Tilmed var det de Amter, som efter de Oplysninger, der er blevet givet, producerede mest Rug og mere Rug, end Befolkningen behøvede til sin Ernæring. Det var ganske ligefremt, at Rugen kun blev produceret i saa store Masser for at skaffe et Næringsmiddel til Husdyrene. Jeg ser ikke rettere, end at den højtærede Indenrigsminister ved den Gang at fastsætte Maksimalprisen til et vist bestemt Beløb begik en Uretfærdighed mod Folk, der bor i de Provinser. Nu kommer den højtærede Minister her i Dag og taler om Samfundspligt til at skaffe Rug til Ernæring af Befolkningen. Ja, men var det saa ikke en Samfundspligt for Befolkningen at fortære Rugen? Det var jo tidligere ofte Tilfældet, at vi levede af fremmed, østersøisk Rug og Befolkningen ikke vilde bruge den danske. Der var endogsaa en Landmand, der sagde: Ja, heldigvis har vore Svin ikke nægtet at æde Rugen, for ellers kunde vi ingenting faa ud af den! Det er altsaa en Samfundspligt for Landmændene at levere Rug til Be-